

9.6.2019, Pustá Rybná, Svatodušní neděle

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi.

INTROIT Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho. Prosím, Hospodine, pomoz! Prosím, Hospodine, dopřej zdaru! Ty jsi můj Bůh, tobě vzdávám chválu, vyvyšuji tě, můj Bože. Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! (Ž 118, 24-25.28-29)

PÍSEŇ 161 tebe bože chválíme,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, rozhodl jsi, že zjevíš všem lidem svou lásku v Kristu. Až do Kristova příchodu ve slávě konáš svým Duchem veliké a slavné dílo záchrany světa. Svým Duchem způsobuješ, že se rozpomínáme na spásu celého světa v Ježíši ukřižovaném a radostně ho zvěstujeme všem.

Svým Duchem nás uvádíš do svědectví proroků a apoštolů v Písmu a zachováváš památku Kristovy večeře.

Svým Duchem povoláváš kazatele, vyznavače i učedníky.

Svým Duchem zachováváš v jednotě lid rozptýlený po tváři země.

Svým Duchem vzbuzuješ v církvi dar prorockého slova, potěšování, napomínání i uzdravování.

Svým Duchem posíláš i dnes své svědky mezi všechny národy, aby křtili ty, kdo uvěří.

Kdo jsme my, že jsi i nám svým Duchem dal podíl na tak slavných věcech? Kdo jsme my, abychom byli nové stvoření, lid nového věku, počátek a závědek tvé slávy? Smiluj se nad námi!

Přijď, Duchu Stvořiteli, a obnov tvář země. Amen.

I. ČTENÍ / Ex 29, 45-46

PÍSEŇ / 442 pane, dnešek, 366 zavítej k nám,

VEČEŘE PÁNĚ

SLOVO PŘI PROPOUŠTĚNÍ: 1 J 3, 23-24; Tt 3, 4-7;

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Přijď, Duchu pravdy, který prokazuješ stále novým pokolením, že Ježíš Nazaretský je Syn Boží, jenž se skrze tebe obětoval za hříchy světa a tvou mocí byl vzkříšen a kraluje. – Uváděj nás v plnost této pravdy.

Dávej každému z nás touhu pronikat stále hlouběji do svědectví evangelistů a apoštolů. Dej kazatelům radost z práce na Písmu i ze zvěstování tvé pravdy. Veď presbytery a sbory, ať pravdu evangelia stráží a nedopouštějí, aby byla zatemňována.

Přijď, Duchu utěšiteli, který pozdvihuješ naše oči tam, kde vzkříšený Pán sedí na Boží pravici. – Přimlouvej se za nás, když hřešíme, když naše víra i naděje slábne, když jsme plni starostí a bolesti. Dej, ať potěšením, kterým nás těšíš, dovedeme potěšovat druhé.

Přijď, Duchu svědectví, který jsi zmocnil apoštoly, aby nesli evangelium všem národům. – Dávej nám evangelisty a učíš si z nás svědky, aby přibývalo těch, kteří by spaseni byli, a nová pokolení vyrůstala ve víře v Krista.

Přijď, Duchu moudrosti. – Způsob, aby svět v lásce církve k nepřátelům i v její vyznavačské statečnosti poznával moudrost Boží, která vede ku pokoji a míru.

Přijď, Duchu stvořiteli, a obnov tvář země.

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Řm 8, 14-17 • Gal 5, 13-14

POŽEHNÁNÍ Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen. (2 K 13,13)

PÍSEŇ 487 amen, otče,

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / J 14, 23-27

Pane, jak to, že se chceš dát poznat nám, ale ne světu? Zní otázka Ježíšova učedníka Judy, když se ptá na to, proč se jim stále zjevuje. Jim, ale ne světu, který by ho možná potřeboval ještě trochu víc. Proč my a ne svět? Zní hned na počátku učednická výtky k Ježíšovi, že místo toho, aby se tomu světu i on sám taky trochu zjevil, fakticky to nechává na nich a sám spíš testuje jejich víru, že tu s nimi bude, i když tu třeba už nebude a bude jen na nich, jak si s jeho nepřítomností poradí či neporadí. Důležité bude, že on tu bude pro ně a kdo tu bude pro svět, který by ho asi taky trochu potřeboval, už bude jen na nich.

Což mimo jiné znamená, že Ježíši jde hlavně o to, aby jeho lid uznal, že on odted' bude patřit hlavně svému otci, k němuž poma- lu směřuje a na nich je přijmout, že je opravdu synem svého otce a jejich Boha a k němu patří a k němu je i vede a oni si teď, ať už s ním nebo bez něj, musí poradit. Hlavně však uznat, že důležitější než on, je ten, kam jinak vše směřuje, Bůh Otec, až pak jeho Syn, a nakonec Duch svatý.

A tam směřují i Ježíšova další slova, jeho odpověď na vyřčenu otázku, ke komu se vlastně i my máme vztahovat, zdalipak ne k tomu, od něhož máme zejména slovo, a to slovo Boží, které stojí

na počátku, ale také na konci vši naší snahy pochopit, co je tím nejpodstatnějším, totiž milovat slovo, Boha i svého bližního.

A když ji miluješ, máš-li teda koho, resp. když ho miluješ, totiž Pána Ježíše, není co řešit, odpovídá Ježíš na předcházející otázku, proč my, ale ne svět. Svět mě nikdy nebude milovat a už vůbec ne tak, jako vy. Svět mě nikdy nepřijme, ví Pán Ježíš asi ještě lépe než my, už protože s ním má nějakou zkušenost a je mu jasné, že na svět jsou tu učedníci, lidé takříkajíc ze světa, zatímco on příšlý odněkud z nebe tu sice pro svět chvíli byl, ale pak se mu nějak znelíbil či co a nyní potřebuje jít dál. A to, k čemu Ježíš poukazuje spíše, je láska, vztah k němu samotnému, zachovávání jeho slova a jistá otevřenost i k jeho otci. A myšlenku, že slovům Pána Ježíše stejně vždycky budou otevřeni jen jeho učedníci a ne svět, proto se mu ani nemá cenu nějak zjevovat, protože by to stejně nepochopil, nechme teď stranou. Svět nám totiž nerozumí, i když jsou Ježíšova slova celkem jasná, s vámi je to o něco jednodušší. Vy mi porozumíte, vy mě pochopíte, vy přece všechno víte, pane prezidente, ústavní činiteli.

A kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat. Ježíšovo slovo je Boží. A Ježíš tu mluví především o vztahu, milovat Boha a svého bližního, o tom jsme už asi slyšeli, ale milovat i jeho syna a našeho Pána Ježíše Krista, o tom asi ještě usly-

šíme. Zde jde však o ono milovat a zachovávat, žádné city a dost možná ani pocity, láska je tu především zákonem, milovati budeš a zachovávat taky, ne miluj a dělej si, co chceš, ale láska jako závazek. Protože kdo se ke mně přizná, ten mě časem i pochopí a co jsem mu kdy řekl, si bude i pamatovat a tím si získá i mého Otce. A co víc si přát než lásku svého Otce a co víc chtít, než pak němu i přijít a učinit si u něj příbytek. Platí spíš pro jeho Syna, který nás však tímto předešel a předchází a až i my to tu skončíme, třeba se na něj můžeme i těšit. A bude nás tam čekat i Pán Ježíš jako ten, který byl od Boha poslán, aby nás k němu i dovedl. A ano, láska je především pozvání, kdo mě miluje a zachovává mé slovo, toho zvu, aby se nebál ke mně přijít a už tu i zůstat. V království Božím je přece místa dost.

Kdo mě však nemiluje a nezachovává má slova, už jich je víc, těch slov, kdo mě tedy nemiluje, ten má zřejmě smůlu. Ne, tak strašné to není, kdo mě nemiluje, nezachovává má slova. To zní celkem logicky, když někoho nemilujeme, tak ho často ani neposloucháme, nemůžeme k němu mít žádný vztah, proč taky a to, co nám říká, nám může být i ukradené. Jako by nám ani nic neříkal, jeho slova jsou nám šumák, a spolu s nimi, se slovem, které od něj slyšíme, slyšíte, odmítáme i jeho Otce, který mě poslal, protože to neříkám já, ale on. Ale aby tomu teď bylo dobře porozuměno, je jasné,

že ten, kdo ke mně nemá žádný vztah nebo dokonce proti mně něco má, ten copak že odmítá i mého Otce, ale hlavně se připravuje nejen o slovo, které mu třeba chci říct, ale hlavně se připravuje o slovo Boží, a jsme u toho. Tady nejde jen o vztah lidský, ke Kristu či k Bohu, jde o náš vztah ke slovu, a to slovu Božímu. Jde o to, že to, co nám Ježíš říká, je vlastně přímo od Boha a když se nám to nelíbí ani Bohu se to nelíbí a my tak možná o něco podstatného přicházíme. O slovo, které nejde k Bohu daleko.

A to vám říkám, dokud tady jsem. Toto vám pravím, dokud jsem s vámi. Za čas tu nebudu, půjdu pryč za svým Otcem, který mě sem i poslal a vy tu zůstanete sami. Ale můj Otec nebeský vám pošle Přímluvce, Ducha svatého. A to sem místo Pána Ježíše podle Pána Bůh nějakého Ducha? Můžeme se ptáti. Ano i ne. Až tu nebudu, až já tu nebudu, jako by říkal Pán Ježíš, vezme to za mě váš Utěšitel, aby mě tu částečně nahradil a vy jím budete jednak utěšeni, nebude se vám po mně už tolik stýskat a s ním a v něm, v našem duchu tu budeme i my, Bůh Otec i Bůh Syn a ten vás už naučí. A teď čemu a proč. Máme totiž tendenci zapomínat a taky si trochu myslíme, že za nás všechno udělá Pán Ježíš, příp. pan Otec Bůh, ale ten tu teď a sem posílá svého Ducha, aby nám připomněl, proč tu vlastně jsme, všechno nás naučil, co tedy nestihli Bůh se svým Synem a co jsem vám řekl, vám klidně i zopakoval. A teď oč jde.

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí! Neboli dejte mi pokoj. Ale pokoj s Bohem. Ježíšovi učedníci z něj asi byli trochu zaskočení, co všechno tu na nich nechává a ani s Božím Slovem si asi moc nevěděli rady a potřebovali se s tím vším nějak smířit. A v tom přichází Duch Přímluvce a Utěšitel se slovem pokoje. Tak to je. Pokoj, který může dát jen on, pokoj a mír, narovnaný vztah ke svému tvůrci a stvořiteli, který nemůže dát svět ani nikdo jiný, jen já. A co víc bychom si i my mohli přát. Ne se se vším spokojit, to ani náhodou, ale žít v míru a pokoji. Ale ne sami se sebou a dost možná ani se svými bližními, to ještě přijde, ale s Bohem. Být zadobře především s ním a vše ostatní vám bude přidáno.

Bůh Otec nám ve svém Synu posílá svého Ducha, aby nás jednak smířil s ním samým a jednak nás i zbavil všeho neklidu, chvění srdce či děsu z toho, co přijde.

Nebojte se, píše se v Bibli až překvapivě často. Nebojte se, neděste se, nechvějte se strachem. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí! Svět je často plný strachu a beznaděje, ne teda ten za našimi okny, ale ten v televizi. Když jsem byl malý, četli jsme povinně knížku s názvem Krotíme obrazovku a bylo to v podstatě o tom, že se nemáme tolik dívat na televizi. Ale třeba se někdy podívat z okna. Prý pak bude i méně děsu a úzkosti z toho, co se to kolem nás děje. No

nevím. Ježíšova slova o pokoji totiž míří ještě jinam. Nevěřte tolik tomuto světu, věřte Bohu a sami sobě a bude vám hej. Čtěte Bibli, chodte do kostela, účastněte se nedělních bohoslužeb a budete mít klid a v srdci pokoj přímo od Pána Boha.

Anebo taky ne. To, co nám dává Duch a ne svět, je zbavit se všeho strachu a taky toho, co nás od něj odvádí. A tím hlavním, tou nejdůležitější a nejpodstatnější zvěstí celého evangelia je, abychom se ničeho a nikoho nebáli. Ne jak já, já se bojím kdečeho, ale vy se nebojte, vy se svého strachu z neznámého, potažmo ze světa, případně z toho, co by vás mohlo vyděsit, zbavit můžete, já ne. Mě svět dohromady nezajímá, protože mu jednak moc nerozumím a jednak jsem v něm chvíli byl i když opravdu jen chvíli, a to i za našimi hranicemi a nic moc jako. Ale vy, vy to máte jednodušší, vy v něm žijete, vy se ho nebojíte, vy mu rozumíte, vy přece všechno víte. Tak se ho nebojte, a žijte se všemi v míru a pokoji.

Ano, Ježíšovo myšlení a jeho slovo je o pokoji. O vztahu mezi Bohem a člověkem, mezi ním a Bohem, mezi námi a tímto světem. A to, co dává Duch, je tím, co nás zbavuje všech našich strachů, které na nás přivádí tento svět, ve kterém ale žijeme, ať už chceme nebo nechceme.

PÍSEŇ / 419 mocný bože, 379 stvoř srdce čisté, 176 někdo mě vede,